Hra na smrt

Jaroslav Velinský

Hra na smrt

Knihy Jaroslava Velinského
v nakladatelství Mystery Press

AUGUSTIN VELIKÝ

Spravedlivá pistole
Hra na smrt

Připravujeme

Mrtvý z Olivetské hory
Krvavá fontána

Hra na smrt

Jaroslav Velinský

MYSTERY PRESS

2018

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha, ani žádná její část, nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jaroslav Velinský – Heirs, 1972 / 2004 / 2018
Cover © Daniel Špaček, 2018
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2018

ISBN 978-80-7588-024-6 (epub)
ISBN 978-80-7588-025-3 (mobi)
ISBN 978-80-7588-026-0 (pdf)

1

Plesk!

Něco sletělo shora a odrazilo se to od ramene osamělého chodce. Rozpláclo se to na zemi a Vincenc Kabrhel se rozhlédl.

Nikde nikdo a nahoře šedivé nebe, tmavnoucí v odpoledním soumraku. Řekl si, že to po něm někdo hodil. Považoval se po devíti pivech za dost důležitého, aby po něm někdo hodil – ač neznámo odkud – ten kus páchnoucí flákoty.

Chvíli nad tím stál a bručel. Pak do toho strčil špičkou boty a šel dál po vyasfaltovaném chodníku, který rozděloval park na dvě skoro stejné části. Hlídku konajícího příslušníka VB Habáska potkal po dvaceti krocích a snad jen tomu vděčíme za následující události, temné a páchnoucí přinejmenším stejně jako ona beztvará věc na asfaltu.

„Helejte, echrvrhrm," řekl a vytáhl kapesník velikosti značně posmrkané vratiplachty, „ňáký hovado po mně mejklo smradlavým biftekem, víme?"

„Jméno," řekl suše Habásek, počítaje v duchu Kabrhelova piva. Odhadl to na deset. Habásek byl vůbec talentovaný chlapec a dalo se předpokládat, že to dotáhne daleko.

„Já ho neviděl," řekl nechápavě Kabrhel. „Vidět ho, dostal po hubě a nemuseli bysme se tady unavovat."

„Vaše jméno," vysvětlil mu Habásek blíže svou otázku. „Povolání, bydliště. Občanský průkaz."

Na počet piv se nezeptal, ale napadlo ho to. Zatímco se těšil ze svého smyslu pro humor, hledal Vincenc Kabrhel po kapsách.

„Kdybych já věděl, kde mám tu vobčanku…"

Ještě v této chvíli se nemuselo stát vůbec nic. Habásek mohl poslat fasádníka do kanafasu a pokračovat v obchůzce. Leč od Habáska se nic takového čekat nedalo. Měl takový

nos, že ho náčelník Pařízek v některých případech div nepoužil jako čuchacího psa.

Chodec nakonec průkaz našel a podal Habáskovi. Ten ho uchopil s lačností vzhledem k vydedukovanému počtu piv zcela omluvitelnou a zahloubal se do jeho první stránky.

„Tak Vincenc Kabrhel," řekl káravě. „Fasádník. Vida."

„Mám se vám za to méno snad vomluvit?" zeptal se výhružně delikvent a ukázal prstem na své levé rameno. „Semhle mě to fláklo, cejtíte to? Smrdí to jak psí kšíry."

„Tak mi to pojďte ukázat," pravil Habásek a sklapl občanský průkaz. „Ópé máte v pořádku, naštěstí. S ledvinami to bude horší, co?"

Ušli pár kroků zpět.

„Tuhle je to," ukázal Kabrhel.

Habásek se naklonil a pozoroval. Musel mít oči všude. Občas i v různých neestetických předmětech. Tohle bylo dost eklhaft; páchlo to velice a mělo to šedavou barvu rozkladu.

„Myslíte, že je to biftek?" zeptal se nejistě fasádníka.

„Ňáká zkažená flákota," řekl Kabrhel. „Je mi fuk, jestli je to biftek nebo roštěnka. Někdo to po mně hodil. Z vejšky."

„No no, soudruhu," napomenul ho Habásek. „Z jaké výšky? Nahoře přece nikdo není."

Oba zvedli zraky nahoru. Honila se tam šedivá, nízká oblaka. Jestli to někdo hodil shora, musel měřit dvacet metrů. Spíš to přiletělo z křoví u cesty.

Habásek tam poctivě vlezl, ale nic nenašel.

„Povídám, že to spadlo shora," řekl Kabrhel. „Fláklo mě to do ramene. Byla to pořádná rána."

„Tak mi vysvětlete, odkud to spadlo," namítl Habásek.

„Od toho jste tady vy," zachrchlal fasádník.

„No no," děl Habásek a vytáhl ze služební brašny igelitový pytlík od svačiny. „Já to ohlásím a pak si vás předvoláme jako svědka."

Za huhlavých protestů Vincence Kabrhela všoupl páchnoucí kus masa do sáčku, pořádně zakroutil okraj a navlékl

na to červenou gumičku. Celek zasunul do brašny a ťukl se do čepice.

Potom se rozešli na různé strany, bručíce si velice rozdílné poznámky.

2

Nadporučík Antonín Dvořák choval vřelé přátelské city k bývalému náčelníkovi, s nímž se dělil i po jeho odchodu mezi důchodce o dobré i zlé, což přinášela služba zhruba ve stejném množství. To zlé většinou nebyly zločinné rejdy gangsterských band, ale nekonečná otrava ve městě, které ožilo jen jednou do roka pravidelnou výstavou odívání. Konala se v létě; takže se právě teď nedělo nic, co by stálo za řeč.

Proto se Dvořák nevzrušil ani Habáskovým igelitovým pytlíkem. Páchlo to hrozně, to ano. Ale i když se tím hnusem někdo pokusil inzultovat počestného fasádníka Kabrhela, nemuselo to znamenat víc než zamazaný svrchník oběti.

Je pravda pravdoucí, že se Dvořák nad tou nešťastnou flákotou zadumal jen z nudy, a pokud ho nakonec na celé věci něco zaujalo, bylo to tvrdošíjné tvrzení napadeného, že maso spadlo shora, kde podle Habáskových slov nebylo nic, z čeho by se dalo házet smradlavými bifteky po chodcích.

„Byl hodně ožralý?“ zeptal se Habáska.

„Nebyl, soudruhu nadporučíku,“ zavrtěl hlavou Habásek. „Měl asi pár piv, táhlo to z něj. Ale ožralý nebyl, to bych nemohl tvrdit.“

„A co o tom říkal? Nezmínil se, proč by to po něm někdo měl hodit? Nesváděl to na někoho?“

„Ne, v tomhle byl úplně věcný, soudruhu nadporučíku. Spadlo to shora, pláclo ho to do levého ramene a odrazilo se to na zem. Prý to byla dost velká rána.“

„Takže to spadlo z velké výšky, co?“

„On to říkal," kývl Habásek.

„Pojďte se tam podívat," ožil Dvořák a vzal si z věšáku kabát. Připadal si, jako když luští křížovku.

Za chvíli už stáli na místě, kde se na asfaltu ještě před chvílí leskla páchnoucí stopa.

„Támhle odtud," řekl Habásek a ukázal prstem do oblak.

„Tak pokračujte v obchůzce," pravil Dvořák dobromyslně. „Já se tady porozhlédnu sám."

Habásek pozdravil a pomalu se vzdálil.

Dvořák se za ním chvíli díval, spílaje si pitomců. Navíc dostal hroznou chuť na pivo a kafe zároveň. Překonal se a vlezl na trávník, kde předpokládal nějaké stopy. Travička ještě nerašila, naopak se po záhonech povalovaly špinavé zbytky sněhu.

Prošel se dvacet metrů tam a dvacet zpátky, předpokládaje, že by nikdo na větší vzdálenost tím sajrajtem nehodil. Potom byl jat pochybnostmi o svém odhadu. Nakonec vytáhl ošklivý pytlík z hluboké kapsy kabátu a z místa, kde ta věc spadla na fasádníkovu vycpávku, hodil vší silou pytlíkem někam pryč. V houstnoucím šeru to plesklo o zem a Dvořák se tam rozběhl. Hodil mnohem míň, než odhadoval, a spokojeně sebral pytlík.

Potom se dlouho šoural sem a tam, ale ve škraloupech zledovatělého, tajícího sněhu kolem cestičky nenašel jedinou šlépěj.

Musel vytáhnout baterku.

Několik chodců na něj zavolalo z cesty, jestli něco neztratil. Všichni po jeho zamítavé odpovědi pokračovali v cestě s radostí, že mu nemusí pomáhat hledat.

„Stejně si mysleli, že zažijí nějakou srandu," zabručel Dvořák a pomalu se vracel na cestu. Přitom si všiml malé hnědavé skvrny na sněhu. Když si pořádně posvítil, zjistil, že je to část neřádu, který měl v kapse. Jako by to tam někomu upadlo ve chvíli, kdy se rozmáchl. Vada byla v absolutním nedostatku stop toho, kdo by tím hodil.

Dvořáka ani nenapadlo, aby tu ošklivou věc sbíral. Jenom zavrtěl hlavou a vyšel z parku. Chvíli nato už seděl v tramvaji a kodrcal se ještě s několika cestujícími na konečnou stanici.

Stála tam budova Parku kultury, v jejímž přízemí byla příjemná restaurace V sadech. Dvořák doufal, že tam najde vedle uspokojení svých chutí jistého Augustina Velikého.

3

„Řekněte, jestli to není zajímavé," pravil širokoramenný vousáč s lulkou světlovlasému dlouhánovi, který melancholicky popíjel tesavelu vermouth bianco. „Dneska přišel od Gréty dopis, že přijede – a támhle se řítí Dvořák s očima jako pětikoruny. Vzhledem ke Grétině příjezdu lze doufat, že přináší příjemné zprávy. O nějaké vraždě, příkladně."

„Nevím, nevím," zavrtěl hlavou blonďák. „Vypadá spíš, jako by mu někdo nakakal do kapsy."

„To by nešel za námi," podotkl vousatý.

„A za kým by mohl v této noční době jít?" otázal se blonďák a pokynul velebně Dvořákovi, který právě dorazil ke stolu. „Těbůh," pravil přitom.

Nadporučík si pověsil kabát na věšák a padl na židli. Pro tuto chvíli byl spokojen. Už mu nesli pivo a u stolu s ním seděl bývalý náčelník kriminálky, Dvořákův někdejší šéf, Augustin Veliký. Pokud si člověk zvykl brát to jméno jako soustavu hlásek, muselo mu to připadat jako vtip. Veliký totiž veliký byl. Měřil něco málo ke dvěma metrům a kolovaly pověsti, že mnohý vylupovač pokladen doplatil na záchvat hrůzy, když se tehdy ještě inspektor Veliký narovnal v tmavém koutě vylupovaného interiéru. Tento dvoumetrový muž měl obličej dobromyslného filozofa; bledé, namodralé oči se usmívaly ze soustavy vrásek, pokrývajících opálenou, úzkou tvář. Vlasy měl tak světlé, že se marně snažily zešedivět. Ve-

liký si je česal do přesné, jako podle pravítka nalinkované pěšinky.

Vousatým spolustolovníkem bývalého náčelníka byl Jozífek Smetana, akademický malíř, kterému občas říkali Grand. Není jasné, zda proto, že věčně vysedával s Velikým u vermutu, ačkoliv měl měsíčně asi tolik jako lépe placená myčka nádobí. Díval se na svět stejně dobromyslně jako jeho přítel, ale dovedl v jistých případech zapracovat pěstmi stejně dobře jako štětcem. Čert ví, kde se to v něm při jeho způsobu života vzalo.

Veliký a Smetana bydleli v podkroví obludného secesního baráku v Lobéliově ulici; Jozífek tam měl ateliér, Veliký mládenecký byt. Oba byli svobodní; malíř proto, že si chtěl ještě něco užít, policejní vysloužilec proto, že si myslel, že si v životě užil dost.

Přítelkyní obou byla pražská sochařka Gréta Hornová, kterou právě drbali. Že se v téže chvíli dostavil nadporučík, považovali za dobrou konstelaci proto, že se za Grétou táhla dobrodružství jako mouchy za medem. Strkala zásadně nos, kam neměla, a vždycky měla pekelné štěstí. Jozífek, který s ní kdysi navštěvoval akademii, do ní byl mírně zamilován; Veliký k ní cítil podezřelý strýčkovský vztah a Dvořák se jí trochu styděl, protože názory na jisté věci říkala příliš nezaobaleně. Dvořák byl shodou okolností také starým mládencem. Gréta tvrdila, že může mít svérázné názory na vztahy mezi lidmi různých pohlaví už vzhledem ke svému povolání. Kdo ví, jak to myslela; většinou pracovala jako opravářka hřbitovních plastik. Jelikož právě dnes došel do Lobéliovy ulice dopis, v němž oznamovala svůj příjezd, dalo se předpokládat, že se záležitost nesmrskne v provincionální zanedbatelno.

„Hurrah," prohlásil Jozífek, když se Dvořák usadil. „Vypadáte, že jste na stopě zlého činu."

Veliký si objednal další vermut. „Dejte mi tam kolečko nějakého citrusového plůdku," řekl vrchnímu. „Je to nějaké mdlé."

„Citrónek, prosím," pravil vrchní.

„A kousek ledové kříčky, sklepníče," doplnil to Jozífek.

Číšník se neusmál, neboť mu tyto zdrobnělinové fóry Jozífek a Veliký servírovali při každé příležitosti pár let. Nehledě na to, že měl fofr. Vždycky.

Veliký upřel zrak na Dvořáka.

Nadporučík se do těch vyčkávajících studánek zadíval. Potom si lokl ze svého půllitru a otřel si ústa hřbetem ruky. Chvíli si mnul dolní ret.

„Co je?" vybafl na něj Smetana. „Vypadáte, jako byste chtěl začít nějakou koledu."

„Někdo shodil z velké výšky kus zasmrádlého masa na levé rameno fasádníka Vincence Kabrhela, Za poštou jedenáct," řekl Dvořák.

„Matka i dítě zdrávi," dodal Jozífek.

Veliký stále mlčel. Čekal, až přijde to hlavní.

„Stalo se to v parku u vodárny," pokračoval Dvořák. „Nad místem, kde to spadlo, je akorát nekonečno. Tak jsem si myslel, že by vás to mohlo zaujmout."

„Spadlo to z montgolfiéry," hádal Jozífek, tváře se jako absolvent prvního ročníku zvláštní školy.

Veliký se zeptal na něco, co ještě nikoho nenapadlo. „Co to bylo za maso?"

Dvořák se natáhl ke kabátu, sáhl do kapsy a vytáhl igelitový sáček. „Tohle," pravil a položil to na stůl vedle popelníčku.

Augustin Veliký si klidně zapálil partyzánku.

„Smrdí to," konstatoval Smetana. „Dejte to pryč, než nás vyvedou. Ani policajti si tohle nemohou dovolovat ve slušných hospodách."

Veliký do sáčku píchl špičkou malíčku.

„Je to celé?" zeptal se.

„Všechno, co sebral Habásek," kývl Dvořák. „Naštěstí byl pár kroků od Kabrhela, když to na něj spadlo. Kousek od cesty jsem našel ještě ždibec, ale nechal jsem to tam."

„Zajímalo by mě, jestli je to hovězí, nebo vepřové," prohlásil Veliký. „A odkud. To nebude biftek. Připomíná to spíš játra."

„Já s tím skočím do kuchyně," nabídl se Jozífek.

„Schválně," kývl Dvořák. „Jsem zvědav, jestli vyletíte dřív vy, nebo ten pytlík."

Smetana vzal sáček dvěma prsty a zmizel ve dveřích s tabulkou VSTUP ZAKÁZÁN. Chodil sem už dlouho a s kuchařem se znal. Proto vyšel za pět minut bez úhony a vrátil se ke stolu.

„Musel jsem mu dát frťana myslivce," řekl. „Už dlouho prý neviděl něco tak zasmrádlého. Je to srdíčko, povídal."

„Počkejte," ožil náhle Veliký. „Támhle sedí doktor Machotka."

„Machotka není veterinář," podotkl Dvořák. „Je to chirurg."

Ale Veliký už se zvedl a kráčel s obskurním pytlíkem ke stolu doktora Machotky. Řekli si pár slov, pak se Machotka zvedl a zmizel s Velikým ve dveřích pánské toalety.

„Taky řešení," prohlásil Jozífek. „Jen aby se to neucpalo."

„Neblázněte," lekl se Dvořák. „Habásek už tomu určitě dal inventární číslo."

Nadporučíkovy obavy byly bezpředmětné. Než mu stačili přinést další pivo, vynořil se Veliký ze dveří, označených panáčkem. Doktor nešel.

„Kde jste nechal Machotku?" staral se Dvořák. „Dejte sem ten pytlík."

„Doktor si teď bude pět minut mýt ruce v teplé vodě," pousmál se Veliký. „Vy říkáte, že nad kritickým místem není nic jiného než obloha?"

„Na mou duši," pravil Dvořák.

„Tak si tedy představte, že vám vrány roznášejí po městě docela slušně rozloženou mrtvolu, o které nevíte," děl Veliký a podal Dvořákovi sáček. „Nosíte po kapsách lidskou srdeční

komoru, říkal doktor Machotka. Nuže – jedná se buď o hinduistický pohřeb, nebo máte v rajónu pěkný chlívek.“

„Zatracená Gréta,“ komentoval to Jozífek.

4

Kapitán Pařízek už dva dny nezaléval podezřelé bylinky, které se mu pnuly po tělocvičném nářadí kolem oken kanceláře. Skaláry ve velikém akváriu neřvaly hlady jenom proto, že ryby neřvou. Na skle, pokrývajícím desku sarkofágovitého stolu, se řadila lepivá kolečka, udávající počet náčelníkem zkonzumovaných přeslazených limonád. Abstinent a nekuřák Pařízek neměl jinou možnost uklidnit svou rozháranou nervovou soustavu. Limonády stály šedesátník jedna a jejich ohavnou chuť vyrovnávala zářivá červenofialová barva, připomínající hypermangan.

Náčelník sáhl snad posté po obtloustlém fasciklu, udělal palcem frrrr na okraji popsaných papírů a zahleděl se na protější stěnu. Bylo to v podstatě k zoufání.

Někdo praštil fasádníka Kabrhela kusem lidského srdce přes rameno, ztratil se beze stopy, a navíc se nenašla k onomu srdci se hodící mrtvola. Jako by ono výše zmíněné srdce existovalo jenom tak už od začátku.

V tlustém svazku papírů byla hlášení od všech okrskářů a hlídek; terén kolem města byl prohledán do vzdálenosti pěti kilometrů a stále se v hledání pokračovalo. Byli vyslechnuti všichni zjistitelní chodci, kteří se v době činu vyskytovali poblíž. Minulost Vincence Kabrhela byla prostudována až k prarodičům. Zjistilo se tak, že se přistěhovali do Čech za napoleonských válek, ale to bohužel souviselo s mrtvolami mnohem staršími.

Medicinmani z krajské správy zjistili, že srdce není příliš staré; opatrně prohlásili, že může být mrtvé déle, než nazna-

čuje stupeň rozkladu, vzhledem k mrazu, který povolil teprve nedávno. Všechna tato zjištění neukazovala, komu patřilo. Ten záhadný někdo nebyl k nalezení.

Lidí, kteří v poslední době beze stopy zmizeli, bylo v okrese tak málo, že by je spočítal na prstech jedné ruky bezruký Frantík. Náčelníka by to vlastně mělo těšit. Nezaměřil se pochopitelně jen na okres, v němž nikdo nezmizel; když prostudoval všechny popisy lidi, jichž se týkalo celostátní pátrání za poslední půlrok, dělalo se mu mdlo. Zdůvodnit, jak se srdeční sval kteréhokoliv dostal až na rameno fasádnického mistra, bylo těžší než vypočítat dráhu kosmické rakety. Nebyla to vůbec žádná legrace a na Pařízka z toho šla hrůza.

Šedavý kousek masa zatím čekal ve formalínu, až se najde zbytek. Ten zbytek mohl vážit šedesát kilo, zatímco doličný předmět se vešel do skleničky od hořčice.

Bylo to k zbláznění.

Pařízek nechal papíry na stole, oblékl si kožeňák a zamkl kancelář. Musel zajít do akvaristické prodejny, než zavřou. Mrtvola – nemrtvola, rybičky musely jíst. Naštěstí si nemohly stěžovat.

Cesta vedla kolem parku a Pařízek se tam octl po osmatřicáté.

Nebylo tam co najít.

Nejméně pak mrtvolu.

Přesto se o park nezajímal jen Pařízek.

5

Scéna: Opět restaurace V sadech.

„Ach, ten vermut," děl Veliký. „Všimněte si poezie, ukryté v názvu tohoto ušlechtilého nápoje. Vermut! Člověk by řekl, že pomáhá ve rmutu všedního dne. A když se s povzdechem

chápu této prázdné sklenice, uvědomuji si, že mohu brát úplatky, neboť už nikdy nebudu ve službě.“

„Já na úplatky nemám,“ zavrčel Dvořák. „Jestli se vám tahle záhada nezdá půvabnou, mluvme o něčem jiném.“

„Půvabné záhady nesmrdí,“ řekl Jozífek, šťouraje se zamyšleně v pomačkané krabičce partyzánek.

„Mluvit o něčem jiném nepadá v úvahu,“ vzdychl Veliký. „My už o tom mluvíme dva dny. Nemyslete si, že nás to nezajímá. Například se mi zdá, že mi ta věc plave ve sklenici nebo v hrnku s kafem. Teoreticky je to příšerně zajímavé. Nemůžete na nás ovšem chtít, abychom vzali motyku a šli překopat celý okres. Jestli zbytek toho exponátu nenajde rota specialistů –“

„V celém ansámblu nemáme jediného hrobníka nebo proutkaře,“ řekl Dvořák. „A dva psi to nevytrhnou, i když dělají, co mohou. Museli bychom jich mít tisíc.“

„Nebo jednoho velikého,“ pravil Jozífek. „Nemyslím tady superintendanta, pochopitelně.“

„Ano, představoval jste si zřejmě zvlášť cvičeného mamuta,“ kývl Dvořák. „Co by ne, však je to také obratlovec. Navíc má takovou tu násosku.“

„Spíš by to chtělo pterodaktyla,“ prohodil Veliký a kývl na číšníka. „Doneste mi ještě jednu tesavelu,“ řekl. „S tou obvyklou zdrobnělinou, pochopitelně.“

Jozífek přidal svou sklenici.

„Co jste myslel tím pterodaktylem?“ ptal se Dvořák.

„Ptakoještěra z doby jurské,“ prohlásil Veliký poučně. „Měl blanitá křídla, upevněná na předních packách.“

„Takhle se daleko nedostaneme,“ zabručel Dvořák.

„Jinak taky ne.“

„Pařízek mě zblázní.“

„Kdepak,“ řekl otcovsky Veliký. „Uvidíte, že se nakonec najde docela ucházející mrtvola a všecko bude v pořádku.“

Dvořák zavile hleděl do piva.

Vrchní přinesl vermut.

„Čím se živil takový pterodaktylus?“ zeptal se Smetana, srkaje zároveň tesavelu brčkem. Zaznělo to, jako když mluví vodník z potrubí.

„Zdechlinami,“ prohlásil Veliký.

„Nelovil?“

„Ten můj se živil zdechlinami,“ trval na svém Veliký.

„Vy máte na mysli *určitého* pterodaktyla?“ zeptal se Dvořák.

„Právě tak,“ kývl Veliký.

„Který se živil zdechlinami?“

Veliký opět kývl.

„To mě podržte.“

„S radostí,“ děl Jozífek a podržel Dvořáka.

„Je mi líto, že s vámi nemohu strávit dalších několik hodin v poučné rozpravě o druhohorní fauně,“ řekl nadporučík. „Další pivo si už nedám, protože z vás stejně nevyrazím nic kloudného.“

„Mrtvoly nejsou příliš kloudné,“ odpověděl mu na to Veliký. „Váš odchod mě neurazí. Mám pochopení, víte? Dělal jsem to nějaký pátek.“

„Nezapomeňte si v šatně motyčku,“ dodal Smetana.

Dvořák kývl na vrchního.

Veliký vytáhl peněženku.

„Změníte lokál?“ rýpl Dvořák.

„Půjdeme na čerstvý vzduch,“ prohlásil Veliký. „Do parku.“

„Za takový čerstvý vzduch pěkně děkuju,“ řekl Jozífek. „Rojí se to tam hnilobnými produkty.“

„Co myslíte, že tam najdete?“ zeptal se nadporučík. „Pročesali jsme to tam s maximálními prostředky.“

„Za použití tupírovacích hřebenů,“ řekl Jozífek.

„Najdete starou belu,“ uzavřel to Dvořák. „To je dobrý.“

„Ještě dostanu osmdesát haléřů,“ usmál se vrchní v odpověď.

Vyšli z restaurace.

Mírně se šeřilo. Jako v den, kdy se z nebe snesl fatální ostatek kohosi, spícího věčný sen neznámo kde.

Vzduch voněl předjařím.

„Člověk by měl chuť létat," pronesl poeticky Veliký, když nastupovali do křaplavé tramvaje.

„Člověk není pterodaktylus," poučil ho Dvořák. „Co chcete v tom parku najít?"

„Cokoliv," vysvětlil Veliký. „Nemáte drobné?"

„Já to zacvaknu," řekl nadporučík velkomyslně. „Vypadáte, jako byste chtěl najít toho jurského ptakoještěra."

„Taky mi o nic jiného nejde," ujistil ho Veliký a složil se na sedadlo. „A když nenajdu pterodaktyla, podívám se aspoň po jeho hnízdečku."

6

V parku někdo zkoumavě pobíhal od stromu ke stromu.

„Pterodaktylus," řekl Jozífek.

„Pařízek," opravil ho Dvořák. „Nedá mu to, chudákovi."

„To bychom měli," dodal Jozífek.

„Dvořák," pronesl smutně kapitán, když zahlédl přicházející trojici. „Tak copak je nového?"

„Nová ves pod pleší," zabručel Jozífek. „Dobrý večer."

Vztahy mezi Smetanou a kapitánem Pařízkem byly něčím mezi ozbrojeným příměřím a studenou válkou. Nejspíš by se nenáviděli, nebýt jistých okolností, které kdysi přinesly Pařízkovi pochvalu vyšších míst a Jozífkovi průstřel stehna. Náčelník se tehdy překonal a pozval Jozífka s Velikým na flám, který skončil k ránu na Pařízkově zahrádce. Podnapilý rekonvalescent Smetana tam zválel nějaké floxy, čímž si to u náčelníka polepil nanovo. Teď se tedy po delší době sešli v parku, kde zčistajasna padaly divné věci na pokojné chodce.

Že u toho byl ještě Veliký, to nebyla žádná polehčující okolnost a Pařízek rázem upadl do popudlivé nálady.

„Nového nic," pokrčil rameny Dvořák.

„Vy to berete nějak laxně, soudruhu nadporučíku," zabručel komisně Pařízek. „Vy si neuvědomujete, že nám tu bezprizornou aortu brzy omažou o hubu."

Smetana radostně povyskočil. Pařízek právě pronesl nejlepší vtip od svého narození. „Přišli jsme sem hledat pterodaktyla," oznámil mu tajuplně a klesl na vlhkou lavičku: „Aspoň tuhle konstábl to tvrdí."

„Ještě nevíte, kam vedou stopy?" zeptal se dramaticky Veliký.

Kapitán se pokřiveně usmál a ukázal do nebes.

„Also sprach Kabrhel," dodal k tomu Jozífek.

„Nechte si toho Švejka," zavrčel náčelník.

„To je Nietzsche," vysvětloval mu Veliký.

„Na to se vám vykašlu," prohlásil Pařízek rezolutně. „S nějakými dekadentními citáty mrtvolu nenajdete."

Stáli někde v místě, kde Habásek vecpal do igelitového pytlíku tu věc. Sníh kolem už roztál; zbylo z něho jen pár nepatrných čmouh, vydatně rozšlapaných botami všech mužů, které měl Pařízek k dispozici. Vypadalo to, že tam tráva sedm let neporoste. Nahoře se klenula šedivá oblaka a někde v křoví pískal kos.

„Je to na draka," vyjádřil náladu chvíle Pařízek a odplivl si do roští.

„Na pterodaktyla," upřesnil to Veliký. „Víte, jestli ten kousek masa upustil pták, musel být pořádně veliký. Ale nikdy nemohl být tak velký, aby unesl celou mrtvolu. Hledat to tělo na zemi je nesmysl. Jestli si nepospíšíte, budete mít velice ztíženou identifikaci."

„Co tím myslíte?" vyjel Pařízek.

„Prostě to, že mrtvola musí ležet někde nahoře. Žádný pták by nevynesl takový kus vysoko. Sebral to někde ve výšce

a potom se prostě snášel klouzavým letem. Minimálně se párkrát kousek vznesl, ale tady už toho měl dost a upustil to.“

„Prosím vás,“ namítl náčelník. „Mrtvola na střeše?!“

„Třeba,“ usmál se pochmurně Veliký. „Jsou věci mezi nebem a zemí, o nichž mysl naše nemá zdání. Horatio.“

„– pravil kuchař okultista Jurajda,“ děl Jozífek.

7

Bylo příjemné, zelenavé ráno, konečně první jarní den.

Z Lobéliovy ulice se vymotal oplík a zamířil Kaštanovou třídou k Sadům. Za volantem tohoto předválečného vozidla seděl Jozífek Smetana. Vedle byl naskládán Veliký, kouřil a zamyšleně zíral z okénka.

„Taky byste si mohl umýt to přední sklo,“ řekl.

„Škoda vody,“ prohlásil Smetana. „Stejně bude pršet.“

Najednou dupl na brzdu a zuřivě zatočil kličkou u okénka. „Kam to lezete, slepoune?“

„No, no,“ odpověděl uniformovaný příslušník, který taktak uskočil na chodník. „Ukažte mi svůj řidičský průkaz.“

„Nikdy nezdůvodníte své pošetilé přání,“ řekl mu velebně Veliký. „Všiml jsem si, že jste šel v záklonu a vůbec jste se nedíval, jestli něco nejede. Tady není přechod pro chodce.“

„Promiňte,“ pravil příslušník, jeden z těch, kteří Velikého pamatovali. „Kdybych byl věděl, že je to vaše vozidlo…“

„Co jste hledal tam nahoře?“ staral se Veliký.

„Sledujeme let ptáků,“ odpověděl příslušník. Vypadal přitom, že se stydí.

„Lovu zdar,“ řekl Veliký. „To není právě hloupé.“

„Cha – cha,“ udělal Jozífek, když se oplík rozjížděl. „Vyhlíží toho vašeho pterodaktyla.“

Nebyl daleko od pravdy. Dalo se předpokládat, že v nejbližší době bude polovina Pařízkových mužů marodit s rozbi-

tými nosy, protože se při plnění úkolu nemohli pořádně koukat na cestu. Ve městě bylo zničehonic asi stokrát víc kandelábrů, telegrafních tyčí a stromů než kdy jindy. Aspoň příslušníkům zírajícím do oblak, až jim lupalo za krkem, to tak připadalo.

Oplík se zastavil u restaurace V sadech.

Bylo zavřeno, ale Jozífek prošel domem dozadu, na terasu.

„Zdar a sílu," řekl výčepnímu, který za oknem přičinlivě pleskal mokrým hadrem po zinkovém pultu. „Máte u ledu nějaký vermut? Ve městě došel. Vzal bych si dvě flašky, čekáme návštěvu."

„Pro vás vždycky, mistře," prohlásil výčepní. „Když chvilku počkáte, přinesu vám to ze sklepa. Tady je to moc přechlazený."

Zatímco Smetana čekal u okna, sedl si Veliký na lavičku před hlavním vchodem, labužnicky si zapálil a zamžoural do paprsků slunce, které se právě vyhouplo nad vrcholy smrků naproti. Sady byly na konci města. Obracela tu tramvaj. Restaurace, která patřila k budově Parku kultury stejně jako dětský koutek, bývala poslední občerstvovací stanicí turistů a výletníků, vyrážejících na kopečky za městem, nebo první občerstvovací stanicí těch, kteří se vraceli.

„Dobrý ráno, pane vachmajstr," ozvalo se za Velikým.

„Dobrý," odpověděl. „Už z práce?"

„Ale jo," kývala babka, která vyšla z lítaček hlavního vchodu. „Už mám uklizíno. Teď jedu domů, přijela mi céra a chce se jít kouknout po městě. Tak jdu hlídat vnouče. Ale vy budete mít asi fofr, jak tak na vás koukám."

„Prosím vás," řekl dotčeně Veliký. „Já jsem přece penzista."

„Děte," podivila se babka, která v Parku kultury uklízela pár let a s Velikým už měla co dělat. „Takovej fešák mladej, co byste dělal v penzi. Já si spíš myslím, že hledáte tu mrtvolu, co ji vrány roznášej po městě."

„Kdepak jste to sebrala?!"

„To víte," odvětila babka. „Povídá se všelicos."

„A co?"

„Ále – že prej má bejt někde ve vejšce."

Pařízka by trefil šlak, pomyslel si Veliký.

„Já bych vám něco poradila," pokračovala babka. „A víte, že neradím zrovna špatně. Tam naproti tomu parku bydlí jedna bába – pánbů s náma a zlý pryč – a věští. Víte, z karet, z lógru, a tak. Jestli vona neuhádne, kde ta mrtvola leží, tak na to nepřijde nikdo. Vona totiž určitě lítá v noci po střechách."

Veliký se chtěl ještě na něco zeptat. Ale babičce už jela tramvaj a z lítaček se vybatolil Jozífek se dvěma láhvemi.

Chvíli nato už míjeli park, v němž si včera tak pěkně popovídali s kapitánem Pařízkem. Veliký se pátravě díval z okénka.

„Zastavte před tímhle domem," požádal Jozífka. „Nebo to objeďte ještě jednou dokola. Na nádraží máme fůru času."

„O co jde?" zeptal se Smetana. „Chcete se zabývat studiem sadové úpravy?"

V parku se tužilo pár zahradnických učňů. Něco zapichovali do zkypřených pruhů země. Nijak to nevypadalo na to, že tam jednou v létě – kde se vzal, tu se vzal – vykvete emblém. Veliký pravil, že mu do sadových úprav nic není, protože ho spíš zajímá okultismus. „Představte si," dodal, „že tady v jednom baráku bydlí jasnovidka."

„To by mohl být tenhle," řekl klidně Jozífek. Zastavil přitom před domem, značně připomínajícím jejich společné bydliště. „Budete se vdávat?"

Veliký stručně vylíčil svou rozmluvu s babičkou.

„Hrome," řekl Smetana. „Myslíte, že fakt lítá po střechách?"

„Třeba ne," odvětil Veliký. „Ale mohla by to být královna zdejších drben. Taková bába musí mít oči všude, to by se neuživila."

„Tak mě pusťte, jestli je to královna drben, bude vědět, co jste zač. Místo věštění bude předstírat vysoký důchod. Starobní, myslím.“

Veliký připustil, že by na tom mohlo být něco pravdy. „Tak jděte,“ vzdychl. „A ne abyste tam vykládal o nějakých mrtvolách.“

„To bych byl blázen,“ prohlásil Jozífek a vyhrabal se z vozu. „Zeptám se, po čem si šlapu.“

„Nemáte vývrtku?“ zeptal se Veliký.

Jozífek sáhl s povzdechem do kapsy.

„Ona Gréta něco přiveze,“ potěšil ho Veliký a sáhl po jedné láhvi.

Smetana mávl pravou rukou a vykročil levou nohou.

Když zmizel v tmavém průjezdu, ozvalo se ve voze zvučné plopnutí. Veliký si lokl z láhve, opřel ji opatrně do kouta na sedadlo a zamyšleně vyhlédl z okénka. „Chm, chm, chm,“ udělal.

8

Barák byl úplně správný. Na dvoře plandalo prádlo na křižujících se šňůrách. Dvě děti se popelily na hromádce špinavého písku; nějaký děda v placaté čepici řezal v pozadí rezatou pilou sukovitou fošnu. Nahoře se táhla pavlač, nad ní druhá a ještě výš třetí. Pavlače tvořily čtverec, nad nímž nesměle vykukovalo slunce.

„Dobrý den,“ zahalekal Jozífek na upracovaného dědu.

„Dobrej, dobrej,“ zahuhlal děda. „Hledáte někoho?“

„Prej tu bydlí jedna paní, co věští.“

„Jo, paní Štajnerová,“ kývl děda. „Tak to musíte támhle na tu pavlač. A pořádně zabouchat, ona moc neslyší. Jmenuje se Štajnerová.“

„A jak se ta paní jmenuje?“ zeptal se Jozífek.

„Ále, Štajnerová," děl klidně děda. „Moc neslyší, víte?"

„Jo, Štajnerová," pravil Jozífek a rychle zatočil na schodiště.

„Není zač," zavolal za ním děda. Potom udělala pila zzz zzz a děda pustil Jozífka z hlavy.

Dole u schodů visela špinavá tabulka s nápisem ŽEBROTA A HRANÍ NA KOLOVRÁTKU SE NETRPÍ. Smetana na ni chvíli zíral jako u vytržení. Potom se s povzdechem pustil do schodů.

Samozřejmě že si spletl pavlač. Další cestu mu ukázala paní, která měla na čele mokrý hadr. Druhý mokrý hadr, držela v ruce a Jozífek se s ní raději dlouho nebavil. Potom ještě chvíli klepal na dveře záchodu.

Nato se otevřely jiné dveře a stanula v nich paní Štajnerová.

Měla jeden zub, na hlavě strakatý šátek, kostkované bačkory měnily její chůzi v metafyzické šourání a černá kočka na rameni mžourala oranžovýma očima. Jozífek si vzpomněl na starou Jeremiášku z Foglarových Rychlých šípů, jejichž nadšeným obdivovatelem býval ve svých mladých letech.

„Copak hledáte, mladej?" zeptala se a její hlas byl právě tak skřehotavý, jak měl být.

„Já bych, prosím, chtěl vyložit," pravil Jozífek.

„Povídám; co si přejete?" zakrákorala babka a Smetana si uvědomil, že neslyší. Udělal proto rukama karbanické gesto. Přestože to vypadalo, jako by si chtěl s paní Štajnerovou hodit jednadvacet, byl pozván dál. To pozvání taky působilo jako pokus o shození Jozífka ze schodů. Prostě si okamžitě porozuměli.

„Tak si sednou," zavrzala jasnovidka, když se ocitli v temné kuchyni. Jozífek si tedy sedl na krajíček židle a rozhlédl se. Moc toho neviděl. Okno vedlo na pavlač a bylo zastřené dvojitou záclonou ze zažloutlého organtýnu.

Naproti Jozífkovi stála skleněná vitrína, naplněná množstvím vycpaných zvířat. Bylo tam asi pět koček v různých

pózách, několik ptáků, sedících na větvičkách, dokonce dvě mumie ryb a jedna vypelichaná veverka. Na stěnách visely zčernalé obrázky, znázorňující výjevy ze života svatých.

V dolní přihrádce vitríny byly rozloženy trochu zrezivělé nože, skalpely, kleště a další nástroje, jejichž účel Jozífek nemohl při nejlepší vůli určit; vypadalo to, že se paní Štajnerová neživila vždy jen věštěním. Před Jozífkem stál kulatý stoleček, pokrytý těžkým, pleteným ubrusem.

„Tak na co?“ zeptala se věcně Jeremiáška, která chvíli něco kutila ve vedlejší místnosti.

„Na budoucnost,“ zařval Smetana.

Kočka opustila rameno paní Štajnerové a podívala se na něj, jako by ho chtěla vypít.

„No jo; tak na budoucnost,“ kývla věštkyně, která přece jen neslyšela tak nejhůř. Potom rozložila na stole karty. Provedla s nimi několik přepodivných manipulací a dala Jozífkovi sejmout.

Měl trému a zdálo se mu, že se atmosféra temné kuchyně plní věšteckým dýmem. Jako v Delfách. Sejmul.

Jasnovidka utvořila z karet tři dlouhé řady.

Pak se zadívala na obrázky.

Nesnesitelné ticho trvalo asi pět minut.

„Se mnou je to těžký, že jo,“ přerušil to Jozífek. „Víte, paní, já jsem děsně složitý typ.“

Věštkyně se na něj podívala krhavým zrakem.

„Přerušil jste mě právě u téhle karty,“ zasípala.

Černý nehet jejího ukazováčku se zapíchl do jedné z karet.

Byla to křížová dáma.

„Hledáte dívku, která není z tohoto světa,“ prohlásila paní Štajnerová. „Orákulum dí: Totoť jest tělo a krev má. Pozdvihování skončilo.“

„No a?“

„Dostanu deset korun.“

„Nemohla byste to zkusit ještě jednou?“ zeptal se Jozífek. „Víte, z tohohle si moc nevyberu.“

„Povídám, pozdvihování skončilo," nasupila se věštkyně. „Jestli se vám to zdá bejt málo –"

„Za pětku skoro jo," souhlasil Jozífek.

Kočka vyskočila na stůl a rozházela karty.

„Vidíte to," řekla na to paní Štajnerová. „Orákulum nechce mluvit. Já za to nemůžu. Někdy je to prostě hned hotový. Abyste neřek, tak vám to udělám gratis. Že jste to vy."

„Jak to, že jsem to já?"

Ale s jasnovidkou už nebyla žádná řeč.

Vzápětí někdo zaklepal.

Smetana se zvedl. „Tak na shledanou," řekl.

„Na shledanou," kývla paní Štajnerová. „Služebník."

Na pavlači stála korpulentní dáma. Obličej schovávala do vyhrnutého límce kožichu. „Pojďte dál," zakrákala věštkyně a dveře se zabouchly.

„Tak co?" zeptal se Veliký, když se Jozífek objevil u vozu. „Vypadl jste nějak brzy."

„Má kočku, která se jmenuje Orákulum," pravil Jozífek. „Půjčte mi tu moji vývrtku."

„Na co?" podivil se Veliký. „Snad si nemyslíte, že jsem tady tu flašku zatím vypil?!"

„Ale ne," zavrtěl hlavou Jozífek. „Lze jí použít i jako šroubováku."

Veliký mu vývrtku podal. Smetana ještě jednou zmizel v průjezdě. Byl venku za minutu, zapadl za volant, bouchl dvířky a oplík se rozjel.

„Co to máte za svetrem?" otázal se Veliký. „Něco placatého a hranatého."

Smetana sáhl pod svetr a vytáhl kus špinavého plechu.

„Žebrota a hraní na kolovrátku se netrpí," přečetl Veliký. „Ha ha," dodal.

9

„Sakra, to jsem si to zase vybrala," pravila Gréta Hornová, když jí Jozífek vylíčil příhody posledních dnů.

„Snad to nebude tak strašné," řekla Kristina Danišová, kterou Gréta přivezla s sebou. Byla to malá, drobná dívka zelených očí a vlasů tak zuřivě zrzavých, že házely do očí prasátka. Měla úplně bílou pleť a tmavé obočí a řasy. Pusinku měla jak od Leonarda a vypadala spíš na básnířku než na horolezkyni. Ve skutečnosti měla za sebou pár ošklivých vršků, nějaký nucený bivak v blizardu v Tatrách, jednu lavinu a před sebou zájezd někam k Matterhornu. Hned jak se objevila ve dvířkách vagónu, byl z ní Jozífek celý vedle a hlavou se mu honily rumělky, běloby, štětce a válendy. Netušil, že Kristina na rozdíl od Gréty neměla pro samé krkolomné kousky na muže čas a o válendách měla představy stejně mlhavé jako o rumělkách. Bylo jí dvaadvacet a do města nepřijela proto, aby se dala v plen zhýralému J. Smetanovi, nýbrž zlézt pár křemencových stěn.

Gréta se s ní skamarádila loni na dovolené. Jelikož chtěla vyzkoušet všechno, vytáhla ji s sebou do města, aby se od ní naučila finty s horolezeckým vercajkem. Cítila ke Kristině lásku takřka mateřskou. Taky to Jozífkovi řekla už cestou z nádraží a Smetana s povzdechem slíbil, že si dá pozor.

Teď seděly obě dívky, dlouhá světlovlasá Gréta a zelenooká horolezkyně Kristina, v Jozífkově ateliéru, druhá láhev tesavely se pomalu prázdnila a v koutě u dveří trůnily dva montblanky, ověšené vším možným. Oknem, otevřeným dokořán, vanul dovnitř příjemný jarní vzduch a rozháněl zatuchlou směs čoudu z Jozífkovy dýmky, terpentýnu a lněného oleje.

Kristina Danišová ohodnotila ateliér jako kouzelný, hned jak vešla do dveří, a Jozífek jen s velkým sebezapřením po-

tlačil touhu, aby Gréta a Veliký byli někde jinde, nejlépe v Rumunsku.

Potom si překotně vyprávěli páté přes deváté, až skončili u poslední aktuality.

„Nemyslete si, že se tu nedožijete nějakého maléru," řekl Veliký Kristině. „Kdybyste znala Grétu, nedala byste se s ní do spolku ani za tučný honorář. Jestli spolu polezete na ten sebemenší kopeček, začne třeba soptit."

„Kde by ta mrtvola mohla být?" reagovala Gréta po svém.

„A už je v tom," řekl Veliký ke Kristině.

Ale té hořely oči a vůbec si jeho poznámky nevšimla. Byly v tom obě. Nebylo jasné, zda si kamarádky vybíraly Grétu, či naopak. Obě byly stejně střelené. Veliký tiše vzdychl. „Když jsme u toho," řekl Jozífkovi, „mohl byste nám říci, jak jste pořídil u té Pýthie? Zatím jste mi stačil sdělit jenom to, že tam skutečně bydlí a že vám věštila. Copak?"

„Sklerotická babička," řekl Jozífek, cvrnkaje si po stole zátkou od vermutu. „Řekla mi, že hledám dívku, která není z tohoto světa. Asi tím myslela tuhle slečnu Danišovou."

„Kuš," pravila Gréta.

„Dívku, která není z tohoto světa?" opáčil Veliký.

„Tak ňák. Vyšla mi křížová dáma."

„A co dál?"

„Myslíte, že je to důležité? Taky mě napadlo, že mrtvola není z tohoto světa. Jenže já ji zaprvé nehledám, za druhé není jisté, že se jedná o dívku, a za třetí to bábrdle potom zamotala tak, že to stejně není k ničemu."

„To si třeba myslíte vy," řekl Veliký.

Jozífek na něj vyvalil oči a zaskřehotal: „Totoť jest tělo a krev má, zvlčilý konstáble. Pozdvihování skončilo."

„Tohle že řekla?"

„Jo," kývl Smetana. „Až na toho konstábla, to jsem si přidal."

Veliký povstal a přistoupil k otevřenému oknu. Díval se zamyšleně na moře střech a mlčel.

„Má v bytě obrázky mučedníků," dodal Jozífek.

„To je právě to," vzdychl Veliký. „Kdybyste se laskavě obtěžovali k okénečku. Něco vám ukážu."

Z velkého okna ateliéru byl pěkný rozhled. Za spoustou střech a secesních věžiček vykukovaly vršky ještě holých stromů v parku. Pozadí tvořil řetěz vzdálených kopců, na které dosud dopadaly poslední sluneční paprsky.

„Panebože," vzdychla Gréta.

„Předpokládal jsem, že vám to dojde nejdřív," řekl Veliký.

Z celého města byl krvavým svitem červánků ozářen jediný bod. Velký bronzový kalich na věži evangelického kostela.

„Rád bych věděl, jak vás tohle napadlo," poznamenal skepticky Jozífek. „Ta nádoba má určitě víko. Nehledě na to, že ti holubi tam poletují vždycky."

„To je právě to," usmál se Veliký. „To nejsou holubi; jsou to rackové. Draví a věčně hladoví. Napadá mě, že jsme vlastně nebyli na obědě."

10

Bylo půl druhé v noci.

Před kostelem byla hrobová tma. Mraky zatemnily město jako černé žaluzie. Chvílemi v dálce slabě zahřmělo.

„Pařízek nás dá zavřít, až zčernáme," řekl Veliký.

„Bude nám líbat ruce," ujistil ho Smetana. „V nejhorším se za vás přimluvím."

Čtyři postavy se přikrčily pod stříšku vedlejšího vchodu kostela. Někde nad nimi, v třicetimetrové výšce, se tyčil bronzový kalich. Pomyšlení, že k němu Kristina poleze, zajištěná jen lanem, bylo nepříjemné. Veliký ještě jednou zaváhal.

„Je to zatraceně protizákonné."

„Stárnete," vzdychla Gréta.

Veliký namísto odpovědi něčím zachrastil.

Chvíli to cvakalo.

Potom se objevila černá škvíra.

„Račte," řekl Veliký Grétě. „Zamykat to nebudu. Kdybychom museli utíkat."

„Před Quasimodem," řekl Smetana.

Nikdo se nezasmál.

Dostali se přímo na schodiště vedoucí do věže. Narazili na další dveře. Veliký zase chvíli chrastil a cvakal.

Najednou byli na vzduchu.

„Teď buďte zticha jako myšky," řekl Veliký polohlasem.

Věž sestávala ze čtyř betonových pylonů. Mezi nimi se točila spirála lehounkého schodiště. Kolem bylo prázdno. Ze tmy prosvítala světla městských ulic.

Začali stoupat, snažíce se o co největší ticho. Nebylo to tak těžké. Schodiště bylo umyté jarními dešti.

Zdálo se jim, že stoupají věčnost.

Najednou schody skončily.

„Ouha," řekla Gréta. „Nad námi je betonový strop."

Po bližším ohledání jí dali za pravdu. Schodiště prostě končilo a nad nimi ležela čtvercová deska, v rozích opřená o čtyři betonové sloupy. Nic víc a nic míň.

„Šmytec," řekl Jozífek.

Kristina požádala Velikého, aby ji trochu podržel. Vyklonila se ven. Potom chvíli tápala rukama nad okrajem desky. „Je tam takový rantlík," řekla. „Hák by tam držel."

„Vyloučeno," prohlásil Veliký rezolutně a stáhl Kristinu dolů. „Jedna mrtvola stačí."

„Dobře," souhlasila Kristina. „Já se ještě podívám na druhou stranu, ano?"

Veliký ji znovu podržel.

Kristina ještě jednou tápala někde nahoře. „Je to oukej," řekla, když slezla dolů. „Je tam zabetonovaná skoba."

Nastalo sáhodlouhé poutání a zajišťování. Když to Kristina došmodrchala, začalo jít do tuhého.

„Prosím vás, jenom si nemyslete, že spadnu," zaškemrala dojemně. „Při nejhorším zůstanu viset metr pod vámi a vy mě prostě vytáhnete."

„Tak lez," zabručela Gréta. „O tamtom se budeme bavit, až spadneš."

Kristina kývla a vylezla na zábradlí.

Potom už byly vidět jen její nohy. Párkrát zahekala, potom zmizela jedna noha a hned za ní druhá.

„Vidíš tam něco?" zašeptala Gréta.

„Cítím," ozvalo se shora. „Povolte trochu to lano."

Povolili.

Pak bylo chvíli ticho, jenom lano se nepravidelně pohybovalo.

„Co je s vámi?" zavolal trochu neopatrně Veliký.

„Už lezu," řekla nahoře Kristina. „Přitáhněte ten zajišťovací provaz."

Nato se objevily nohy, tápající v prázdnu. Jozífek je uchopil a postavil na zábradlí.

Za několik vteřin byla Kristina mezi nimi. Nebylo jí nějak do řeči.

Stáhli lana. Stočili.

„Napřed dolů a ven," sykl Veliký.

Tiše seběhli po schodišti. Jozífek měl sice chuť tahat z Kristiny rozumy, ale Veliký se na něj nezvykle přísně podíval.

Jedny dveře.

Zamykání trvalo trochu déle než otevření. Zámek dělal rámus.

Druhé dveře.

Vyšli ven. Stáli v temnotě pod stříškou.

Veliký zasunul svůj záhadný nástroj do klíčové dírky.

Cvaklo to.

„Copak jste tam hledali?" ozvalo se najednou za nimi. „Dejte mi své občanské průkazy!"

Všichni se naráz otočili. Samozřejmě – byl to Habásek.